KLOKAN
MUŽ, KTERÝ
NAŠEL SVŮJ STÍN
KAREL CUBECA

AL press

edice KLOKAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2021
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-591-2

Knihy Karla Kostky-Cubecy vydané v nakladatelství Alpress

Sága rodu Irvingů

(Romány z Jihoafrické republiky a Austrálie
o zlatokopecké rodině)

Prokletí zlatokopů (2005)

Zlato Afriky (2006)

Zlatá skrýš (2007)

Tajemství skrytého kláštera (2008)

Poselství v dlani (2011)

Písky času (2013)

A Bůh mlčel… (2009)
(Samostatný válečný román
z 1. světové války v Německé východní Africe)

Ve spárech osudu (2010)
(Životopisný román o
Sebastianu Leopoldovi Richardu von Kaunitz)

Pravá tvář anděla (2012)
(Dobrodružný román z námořní plavby
k Ostrovům koření z konce 16. st.)

Kdo probudí hvězdy (2014)
(Historický román z Východní Austrálie
v období 1500 let před naším letopočtem)

Kawa 9 (2015)
(Emotivní příběh o tom,
jak se křovák Kawa 9 dostal z pralesa až do Prahy
a ovlivnil při tom dějiny Evropy a světa)

Kdo jsme?
Obecná teorie vědomí, času, prostoru a bytí (2015)
(Psané přednášky o podstatě existence
a zamyšlení nad podstatou vědomí, světa a života)

Faraonův následník (2016)
(Historický román ze starověkého Egypta)

Faraonův soud (2017)
(Historický román ze starověkého Egypta)

Ve stínu faraona (2018)
(Historický román ze starověkého Egypta)

Vyměřený čas (2019)
(Román o první matce lidského rodu na planetě Zemi)

„WHO ARE WE?“ (2021)
(Anglická verze úspěšné autorovy knihy
o podstatě vědomí, světa a života)

Muž, který nevrhá stín (2021)
(První díl románu o africké dívce, která byla v 18. století
odvlečena do otroctví)

Muž, který našel svůj stín (2021)
(Druhý díl románu o otrokáři a africké princezně,
která v 18. století upadla do otroctví)

POSTAVY ROMÁNU

Fayola – královská princezna z kmene v oblasti dnešní Nigérie

Chimezie – král, otec Fayoly

Chamut – bratr Fayoly

Jordan Hepburn – otrokář a kapitán fregaty Golden Duck

Oliver Portman – první důstojník na Golden Duck

Patrick Portman – syn Olivera a Fayoly

John Portman – bratr Olivera

Benjamin White – majitel bavlníkových plantáží, otrokář

Liz (Elizabeth) White – manželka otrokáře

Cameron White „Muž, který nevrhá stín“ – syn otrokářů

Marabi – šaman

Sue – otrokyně, hlavní služka v domě otrokářů

Kdo chce hýbat světem,
musí pohnout nejdříve sám sebou.

Sókratés

Několik slov na úvod

Otroctví považovali mnozí otroci za horší než smrt. A nic na tom nemění ani názor George Orwella, že i svoboda je otroctví.

V 18. století byl „lov otroků“ považován ještě pořád za běžnou součást obchodních aktivit. Bavlna i cukrová třtina se totiž pěstovaly i sklízely s pomocí ulovených lidských bytostí, jejichž cena byla mnohdy nižší než u dobytka. Život otroka se rovnal několika žokům bavlny či půl tuně cukru.

Na krutostech při lovu otroků se nepodíleli jen běloši. Ti si často najímali bojovníky místních „konkurenčních“ kmenů, kteří částečně vyvraždili a částečně pochytali své rivaly, a následně je levně prodávali do rukou otrokářů.

Loď *Golden Duck* byla jednou z lodí, na kterých se „živé zboží“ převáželo z Afriky do americké Virginie.

V našem románu jsme se věnovali v prvním díle právě tomu, jak posádka zmíněné lodi „nalovila“ v Africe domorodce, a po měsících plavby od afrických břehů dorazila plná „živého zboží“ do Ameriky. V Africe její kapitán dílem náhody a dílem okolností zanechal mladíka jménem Cameron White, jehož otcem nebyl nikdo jiný než jeden z nejbohatších otrokářů ve Virginii. Loď by bez Camerona nikdy neodplula, kdyby všichni nebyli přesvědčeni o tom, že mladík je mrtev.

Mrtev ovšem nebyl a shodou okolností padl do zajetí kmene, jehož příslušníci byli odvlečeni na loď.

Kapitán Jordan Hepburn se sice do Ameriky vrátil s lodí plnou otroků, ale ztráta Camerona předznamenávala problémy. Byl to totiž jediný syn a dědic, kterého měl Hepburn z příkazu otce bedlivě hlídat. Neuhlídal, nenaplnil svoji odpovědnost a otec

Benjamin White již dal o sobě vědět. Odmítl splnit svůj závazek a odkoupit náklad otroků, což dosud nikdy neučinil, a údajně se i zhroutil.

Někteří lidé dokonce šířili zaručené zprávy, že Benjamin White šokem ze ztráty syna ztratil rozum, jiní šeptali, že prý snad už i zemřel. Nikdo z veřejnosti nevěděl, co byla pravda a co lež.

Mezi otroky, z nichž část byla lovci otroků unesena a odvlečena přímo ze svatebního průvodu, byla i nevěsta Fayola, dcera krále Chimezie. Král není zcela příznačné označení, domorodci tak nazývali svého nejvyššího představeného, ke kterému by se lépe hodilo označení náčelník, ale v Africe to byl prostě král.

Osud si tak zahrál podivnými kartami. Dcera krále byla zotročena a unesena do Ameriky, a syn bohatého otrokáře se dostal do rukou krále, který přišel o dceru. A protože neexistovalo přímé informační spojení mezi kontinenty, ani jedna strana netušila nic o tom, co se děje na straně druhé.

Fayola se paradoxně na loď dostala o své vlastní vůli. Hledala úkryt a našla ho na špatném místě, a když už loď odrazila od afrických břehů, neměla se jak dostat zpátky. Dokázala se před kapitánem a posádkou dlouho skrývat, až se jí tajně ujal první důstojník, dvaadvacetiletý bohabojný mladík Oliver Portman, a schoval ji ve své kajutě. Naučil ji anglicky a snažil se přivést ji ke katolické víře. Zčásti se mu to i podařilo. Navíc se do ní zamiloval. Několik vášnivých nocí mu přineslo nejen moře rozkoší, ale i spoustu starostí.

A když jednoho dne v průběhu plavby kapitán odhalil smilstvo mezi otrokyní a svým prvním důstojníkem, ve vzteku Olivera Portmana před očima Fayoly zavraždil a hodil do moře. To stejné zamýšlel učinit i s ní, ale v nestřeženém okamžiku mu utekla a ukryla se v podpalubí mezi ostatními otroky.

Kapitán netušil, že přežila dlouhou plavbu, ale nakonec ji objevil mezi otroky na shromaždišti nedaleko přístavu. Zprvu ji chtěl zbavit života, ale nakonec se rozhodl jinak. Jako dcera krále nesla v sobě vysoký potenciál zisku. Na dražbě mohla její cena vyšplhat vysoko, a také mohla představovat jisté odškodné. Alespoň tak si to představoval.

Netrvalo dlouho a otroci z lodi *Golden Duck* byli připraveni. Ze shromaždiště začali mizet jeden za druhým, což bylo neklamným znamením, že se začalo prodávat. Dražba je požírala jednoho za druhým jako podivné nenasytné zvíře…

A právě v tuto chvíli začínáme pokračovat v osudech lidí, o kterých jsme vyprávěli v díle prvním. A vůbec nevadí, jestli jsme je zapomněli, nebo dokonce první díl nečetli. Rychle se vžijeme do jejich osudů, stačí k tomu jen málo – přenést se v mysli o pár stovek let do minulosti.

Překvapivě zjistíme, že tehdejší lidé se od nás nijak moc nelišili. A i když jejich osudy odvál čas jako vítr, pořád mají hodně toho, co nám mohou sdělit, čím nás mohou oslovit, dojmout, rozzlobit, potěšit i pohladit.

DRUHÝ DÍL, ČÁST PÁTÁ

Na trhu s otroky a u nového pána

Po klidném několikatýdenním přežívání na shromaždišti bylo pro Fayolu prvním šokem už to, když uslyšela hluk, ke kterému spolu se strážným směřovali.

První reakcí byla okamžitá touha utéct a někde se schovat. Nerozuměla žádným slovům, křik se linul jako souvislý proud zvuků, vydávaný mnoha mužskými hrdly.

Strážný mlčel, ale když kráčeli kolem nějakého vysmátého muže, strážce na něj houkl: „Edvarde, tys to už zabalil?“

„Jo, mám nakoupeno. Docela levně. Hepburn jde pod cenu, potřebuje se rychle zbavit celého nákladu, když ho White tak vypekl.“

„White nekoupil nic?“

„Ne. Ani se na trhu neukázal. Kolují zvěsti, že jeho synek je po smrti. A starý Benjamin White neodpouští. Řekl bych, že jak Hepburn všechno zboží rozprodá, vysmahne odsud navždy.“

„Nepatří ale půlka jeho lodi právě Benjaminovi?“

„Nikdo neví. Snad jo. O to je všechno složitější. Ale toho jeho kluka není nikomu líto. Byl to pěknej hajzl. No nic, nakoupil jsem dobře. Půjdu.“

„A co tahle? O tu nemáš zájem? Jdou o ní všelijaké řeči.“

Edvard velmi neurvale přinutil Fayolu otevřít ústa a prohlížel si její zuby.

„Bože můj, ať ji nepoškodíš! To by mě Hepburn zabil! Je to jeho nejlepší kousek! Všude se o téhle děvce mluví jako o…“

„Zuby má fakt hezké. A ty kozičky taky. Ještě se mrknu na její spodek.“

„Ne. Promiň. Někdo nás uvidí a bude průser. Víš, co kolem ní Hepburn nadělal řečí. Prej princezna, nebo snad královna a šamanka, co umí přivolat déšť.“

„Ha ha ha,“ rozesmál se Edvard. „A neumí třeba vyčarovat zlato? Nebo ho vysrat?“

„Kdyby to uměla, už bych z ní to zlato vymáčkl. Samý kecy, vždyť to znáš.“

Strážný s Fayolou smýkl a přinutil ji k chůzi.

„Měj se, Edvarde.“

Jen o pár kroků dál stál Jordan Hepburn a vztekle kopl do kamene, když před něj předstoupili.

„Nemáš se s nikým bavit. Všechno můžeš podělat a přísahám bůh, to bych ti neradil. Je ti jasné, co máš udělat?“

„Ano, pane.“

„Zopakuj mi to. A jestli něco spleteš, krátím ti odměnu na polovinu. Co na polovinu. Nedostaneš nic.“

„Ano, pane.“

„Spusť!“

„Ještě než ji dovedu na pódium, dám jí sníst ty ořechy a pohlídám, aby je spolkla. A když je spolkne, do dvou dnů zhebne, bude po ní. A to vám ověřím. Až natáhne brka, dám zprávu.“

„Ručíš mi za to. Jak vydechne naposled, odejdeš na loď a počkáš, než tam dorazím i já.“

„Ano, pane kapitáne.“

„Tak už ji vezmi k pódiu, narvi jí do huby ořechy a počkej, až tě dražitel zavolá. Pak ji vyvedeš nahoru, ale pomalu a elegantně, ať se chlapi nažhaví.“

„Ano, pane.“

Hepburn byl mnohem nervóznější, než dával najevo. Na jednu stranu věděl, že se měl té malé černé děvky zbavit hned, když zjistil, že se nějakým zázrakem před ním dokázala na lodi schovat a dorazit až do Ameriky. Ale byl spořivý a šetrný. Když už vylezla sem na pevninu, bylo škoda ji hned zabíjet. Měla velkou cenu.

Přitom zemřít musela. Byla svědkem toho, jak zabil mladého Olivera Portmana. Zatím to nemá jak vyvalit, ale časem se naučí

anglicky, a kdyby jej práskla, bože ochraňuj. Skončil by možná až u soudu.

Ono se sice otrokům nevěří, ale už jenom to, že by se ta zpráva dostala mezi lidi, by hrozilo kardinálním problémem.

Sehnat trochu otrávených ořechů nebyl žádný problém. Používaly se jako návnada na polní škůdce a bylo jich dost. Ale odhadnout dávku, to problém byl. Nesměla totiž umřít hned, ale až za dva tři dny, aby to vypadalo jako nemoc.

Noví otroci takto občas umírali. Cestu přes moře zvládli, ale pak na ně dolehla tíha okamžiku a zradilo je tělo. Často dostali opravdu i nějakou nemoc, nic tedy nebude podezřelé či nápadné, když na „nemoc“ zemře i ona.

Nechal si dávku otrávených ořechů odměřit zkušeným lovcem s vysvětlením, že potřebuje otrávit škodnou, která mu chodí plenit zahradu, ale podmínkou bylo, aby nezemřela hned, nejlépe tak za dva dny, aby ji ještě bylo možné stopovat a ona jej dovedla ke svému stádu. Lovec se na nic neptal a splnil Hepburnovo přání bez jakýchkoli otázek.

„Nikdo mi nebude nic vyčítat, takové věci se prostě stávají,“ zabručel Hepburn spokojeně. „Už abych měl prachy v kapse a hlavně aby už bylo po ní. Svědci v sobě nesou riziko a je třeba se jich včas zbavit.“

Prohrábl si rukou vlasy a zamířil na tržiště. Posadil se mezi ostatní muže a ani nedutal.

Když ovšem dražebník vyslovil cenu, málem jej ranila mrtvice. Ten blázen její dohodnutý strop čtyřikrát navýšil, aniž by s ním svůj šílený záměr konzultoval!

„Ne,“ zašeptal vyděšeně, protože se to nemělo stát.

Fayola se neprodá, za tyhle prachy bude prostě neprodejná! A i kdyby se nějakým zázrakem za tu šílenou cenu prodala, za dva dny bude mrtvá, to její majitel rozhodně nenechá jen tak. Kdyby šlo o rozumnou výši, tam by to nějak skousl, dražebník je blbec…

„Ne,“ zvolal, co nejhlasitěji mohl, ale v nastalé vřavě jeho hlas zanikl jako větřík v temném lese.

* * *

Fayola byla slovy svého strážce šokována. Proč by měla být mrtvá? Vždyť byla zdravá a měla dostat nového pána.

Jen pozvolna se přestávala soustředit na řev ozývající se z tržiště a obrátila pozornost k strážcovým slovům. Má být mrtvá a strážce má ověřit, že mrtvá skutečně je. To přece nedávalo smysl. Proč by ji měl někdo zabíjet? Přece ji sem přivezli na práci!

Nedávalo to smysl.

Nebo špatně rozuměla?

Nemohla se v tom vyznat.

Už nad tím málem mávla rukou s tím, že jen panikaří, ale najednou ji opět zachránil její pronikavý intelekt. Ano, příslušníci jejího kmene byli často povrchní a neřešili, co nemuseli. Ona byla jiná. Hloubavá a přemýšlivá.

Proč má spolknout nějaké ořechy? K čemu zrovna před tím, než bude prodána?

V mysli jí okamžitě vytanul obraz sušených bobulí keře jahu. Kolikrát jen musely matky tento keř vytrhat a spálit všude tam, kam se mohly dostat jejich děti. Rodil totiž sladké červené bobule, po jejichž spolknutí dospělí trpěli velkými bolestmi břicha a děti dokonce umíraly.

Co když ořechy mají být jako ty bobule a mají jí způsobit smrt?

Navíc – zase u toho byl Jordan Hepburn, který zabil Olivera a násilná smrt je pro něj asi normální způsob, jakým řeší své problémy s jinými lidmi. Nebylo by nic překvapivého, kdyby se jí chtěl zbavit, viděla přece všechno, co provedl Oliverovi.

Došli až na trh a zastavili se kousek za pódiem, na němž bylo „černé zlato“ předváděno a nabízeno kupcům. Strážce ji pohladil po vlasech, nabídl jí na dlani malou hromádku ořechů a řekl: „Než půjdeme nahoru, spapej dáreček, holka. Bude ti chutnat. Poslední žrádlo v životě …“

Podívala se na něj a tvářila se nechápavě.

Usmál se na ni a dodal: „Tak žer, narvi si je do huby a za dva dny máš klid. Navždycky.“

Tvářila se pořád nechápavě a ani mrknutím oka nedávala najevo, že umí anglicky a že rozumí, co říká.

Naznačil jí, ať si dá ořechy do úst a ať je rozkouše a polkne.

Tentokrát se zatvářila chápavě, přikývla a dokonce se na něj pokusila usmát. Vzala si ořechy a jeden po druhém je nastrkala do pusy. Předstírala kousání a pak i polykání.

Spokojeně ji sledoval, a když naprázdno polkla naposledy, usmál se a řekl: „No vidíš. Pochutnala sis a brzy to budeš mít za sebou. Lepší než se plahočit na poli, že jo. Ale je tě škoda. Fakt. No co naplat, obchod je obchod. Co já můžu vědět, proč to tak má být. Jsem malý pán. Bejt na mně, já bych tě umřít nenechal."

Pokrčila rameny a sklonila hlavu.

Dražebník organizující a řídící dražbu pozvedl ruku a počkal, až se shromáždění uklidní.

Ačkoli až do této chvíle vyjadřoval výraz jeho tváře spíše napětí než pohodu, teď se na ní rozhostil spokojený úsměv.

Jordan Hepburn odvedl skvělou práci, pomyslel si. Ani jeden z dražitelů díky ní v dosavadním průběhu dražby neodešel, naopak. Mnoho jich přicházelo až nyní.

Jak by také ne, když Jordan široko daleko roznesl zprávu, jejímuž sdělení se nedalo odolat.

Tentokrát se nebudou dražit jen běžní otroci, ale bude se v závěru dražby nabízet mimořádný kus. Tak mimořádný, že nebylo možné odolat nutkání přijít se alespoň podívat.

Dražebník byl starý a zkušený obchodník a vycítil příležitost.

Takto nažhavené dražitele, tedy účastníky dražby, a všudypřítomné šmíráky už roky nezažil, jestli vůbec někdy.

Jen neudělat chybu.

Původně měl po návratu z Afriky celý nyní rozprodávaný náklad otrokářské lodi *Golden Duck* odkoupit Benjamin White, Jordanův obchodní partner a největší majitel polností v okolí Richmondu ve Virginii, tedy na východním pobřeží severoamerického kontinentu v jihoatlantské oblasti, ale poté, co mu bylo oznámeno, že jeho syn právě na Jordanově výpravě za lovem otroků zahynul, odmítl koupit byť jediného otroka uloveného právě při této cestě.

Stáhl se do sebe a s nikým nepromluvil.

Údajně jej z té zprávy trefil šlak a ležel neschopen pohybu ve své posteli. Dokonce už byl prý povolán i kněz kvůli poslednímu pomazání.

Týden Benjamina nikdo neviděl, vlastně nebyl viděn ani jediný člen jeho rodiny.

Některé hlasy dokonce tvrdily, že spáchal sebevraždu, ale ověřit to nebylo možné, protože jeho sídlo bylo pečlivě střeženo vybranými dozorci, a že jich Benjamin měl…

Dražebník pozoroval tišící se dav a pořád nedával ruku dolů. Věděl, jak s napjatými a nadrženými muži pracovat, a uměl je dokonale odhadnout.

Cena, kterou chtěl Jordan za otrokyni, nebyla malá.

Naopak, byla násobně vyšší než za běžnou otrokyni. Dražebník ji dlouho odmítal přijmout, ale teď si najednou uvědomil, že právě ona vysoká cena byla tím hlavním lákadlem, kterému nedokázali muži odolat. Motivovala je totiž k zásadnímu souboji o to, kdo si může dovolit víc. A muži rádi soupeří a rádi se předvádí, když jde o něco „pořádného“.

Rázem se rozhodl k odvážnému kroku.

Našel očima Jordana, dvakrát lehounce pokývl hlavou a bez jeho souhlasu zvýšil o své vůli cenu dražené otrokyně čtyřikrát. Učinil tak zcela spontánně, i když zatím jenom v duchu.

Vydal pokyn, a když dva dozorci vyvlekli na dřevěné pódium téměř nahé mladičké děvče, neobyčejně vysoké a půvabné, vykřikl: „Gentleman, který nebude skoupý a šetřivý, a který si tuto urozenou otrokyni zakoupí, dostane skvělou protihodnotu.“

Pak následovala sprška pochvalných vět, včetně několikerého ujištění, že černoška je zaručená panna, pochází z velmi urozeného královského rodu a je velice učenlivá.

Poté konečně vyslovil nahlas intuitivně navýšenou cenu.

V davu zahučelo, kdosi pískal a pár mužů začalo dupat.

Většině dražitelů poklesla čelist, protože požadovaná cena byla daleko vyšší než ta původní a rovnala se ceně deseti běžných otroků mužského pohlaví, kteří byli obvykle dražší než otrokyně.

Čelist poklesla i majiteli černošky Jordanu Hepburnovi, protože si myslel, že dražebníkovi z vedra přeskočilo a neprodejností

bude otrokyně znehodnocena. Vždyť už tak byla cena neskutečně nadhodnocena, a ten idiot ji ještě zčtyřnásobil.

I ostatní dražitelé si mysleli, že přemrštěnou cenu nikdo nezaplatí, a hudrovali něco o nenažrancích, ale kupodivu po prvotním nezájmu, kdy už se zdálo, že se kupec opravdu nenajde, kdosi zvedl ruku.

Jako by spadla hráz.

Najednou se našli další zájemci, kteří s brunátnými obličeji začali hrát vysokou hru. Tak vysokou, jaká se na tomto trhu ještě nikdy nehrála. Také se do ní vrhli nejbohatší otrokáři z široka daleka, kteří ve skutečnosti nesoutěžili o dívku, ale o osobní prestiž. A na té nehodlal nikdo z nich šetřit.

Nešlo už o Fayolu, jak se otrokyně jmenovala, ale opravdu především o herní zápal mužů, kteří si takto poměřovali svá ega.

Přihazovali sice po malých částkách, ale i tak se po překřikování cena z čtyřnásobku vyšplhala na téměř osminásobek původního Jordanova požadavku. A každý, kdo přihodil alespoň pár drobných, se tvářil, jako by mu pro tu chvíli, kdy byl ze všech nejvýš, patřil celý svět.

Na osminásobku se ovšem cena zastavila, a i přes pobídky dražebníka už se další šílenec, který by ještě přihodil, nenašel. A to i přesto, že dražebník nechal černošce sundat jediný kousek bílého oděvu, pod kterým dosud skrývala svoji nejintimnější nahotu.

Stála tu teď nahá v celé své přirozené kráse, musela se otáčet dokola, zvedat ruce a předklánět se.

Otevřená ústa dražitelů dávala znát, co s nimi takový pohled dělá, ale nikdo už nenašel odvahu připlácet.

Ten, který dal poslední nabídku, rychle bledl. V zápalu boje nezvážil dobře své možnosti, chtěl si užít jen chvilku slávy a byl si jist, že někdo dá i po něm víc.

Nedal.

„Můj Bože, jsem v prdeli," zašeptal a na chvíli ztratil rovnováhu.

„Prodáno poprvé, prodáno podruhé, prodáno po…"

„Jednou tolik navrch," ozvalo se v poslední chvíli z davu a rázem všichni zmlkli.

Ticho by se po dosavadních výkřicích najednou dalo krájet.

„Prosím? Přeslechl jsem…, já…, já…," zakoktal dražebník.

„Dvakrát tolik navrch," pronesl muž nabízející astronomickou sumu spíše potichu než nahlas a vydal se k pódiu.

Dražebník byl zmatený: „Myslíte, jako že chcete zdvojnásobit nejvyšší nabídku, která byla zatím podána?"

„Myslím, že mluvím jasně. Nemám chuť se tu s někým přetahovat. Nějak vám to přestává pálit, Jamesi. Samozřejmě že zdvojnásobuji nejvyšší nabídku."

„Pak tedy…, pak tedy, pane, je zboží vaše. Samozřejmě. Já…"

„Dokončete řádně dražbu, Jamesi, copak nevíte, že je třeba podle protokolu a pravidel…?"

„Ale jistě, samozřejmě. Gentlemani, slyšeli jste poslední nabídku, kterou přednesl vážený pan Benjamin White. Přihozeno bylo opravdu nevídaně, dá někdo víc? Tak ještě jednou: Dá někdo víc?"

Nikdo už ruku nezvedl, ale mnozí kroutili hlavami a hluboce oddechovali. Tahle dražba rozhodně vstoupí do dějin Richmondu.

Pokud se Benjamin White nezbláznil, neexistovalo žádné rozumné vysvětlení sumy, kterou vyslovil.

„Ježíši Kriste, tohle ne," zašeptal Jordan Hepburn, „tohle ne!"

Zrovna Benjaminovi nesmí být tato otrokyně prodána! Jediný člověk na světě, který ji neměl dostat! Nastane konec světa, až zapůsobí jed, a za své peníze bude vlastnit jen studenou mrtvolu, uvažoval zběsile, proč zrovna on? Už jsem ho připravil o syna a teď tohle…

„Pan Benjamin White poprvé, podruhé, potřetí!"

Zvuk kladívka úplně zanikl v řevu, který dav spustil. Ještě nikdy nikdo nezaplatil za otroka, navíc jenom za pouhou otrokyni, tak nevídanou a šokující sumu.

Benjamin White pokynul dvěma mužům, kteří jej doprovázeli, aby černošku odvedli, a sám vysázel dražebníkovi hned na místě odklepnutý obnos.

Muži mezitím nasadili černošce kolem krku železný obojek, sešroubovali ho a opatřili řetězem. Pak za řetěz zatáhli a přinutili ji sejít ze schodů dolů.

„Jdeme," pronesl Benjamin White tiše, a aniž by na děvče pohlédl, otočil se a odcházel uličkou, kterou dražitelé mezi sebou vytvořili.

Za ním kráčel první z jeho mužů a odváděl na řetězu stejným směrem otrokyni, druhý muž průvod uzavíral a s nachystaným bičíkem byl připraven zjednat nápravu, kdyby se odmítala podřídit. Kolovaly totiž zvěsti, že je divoká a nepoddajná.

Ale teď se nic z těch řečí nepotvrzovalo. Kráčela tiše a pokojně, dívala se do země a vypadala, že je duchem někde úplně jinde.

Najednou se davem prodral Jordan Hepburn a postavil se před kupce: „Benjamine, za smrt tvého syna nemůžu, opravdu, věř mi…"

„Zmiz," podíval se na něj oslovený utrápenýma a zčervenalýma očima, „dal jsem ti ho na starost a tys ho nechal umřít…"

„U všech svatých nenechal! Nemůžu za to. Zrovna jsme byli na lovu, když spadl z lodi. Nechej si ji zadarmo, nic za ni nechci," ukázal prstem na právě zakoupenou otrokyni, „jen mi prosím odpusť. Jak jsem ti říkal, celá plavba byla divná, na zpáteční cestě se přímo v kajutě mého prvního důstojníka objevila tahle šamanka v modrých šatech, ona přivolala déšť a způsobila smrt mladého Portmana, třeba měla prsty i ve smrti Camerona, jenomže z lodi zase hned zmizela, možná…"

Benjamin White sklopil oči a pak neobyčejně rychle šlehl bičíkem, který třímal v ruce. Na Jordanově tváři se okamžitě vytvořil zkrvavělý šrám.

Chytil se za něj a ještě jednou se bez ohledu na zranění pokusil se svým sokem usmířit: „Benjamine, prosím…"

Největší a nejbohatší otrokář v kraji už mu ovšem nevěnoval ani pohled. Odstrčil ho a vykročil se svými muži a s otrokyní dál. Kroky slyšet nebyly, jen zvonění řetězu vyvolávané chůzí dávalo přihlížejícím znát, že debata je u konce.

Otrokyně rozuměla anglicky docela dobře, a pochopila, že jádrem sporu je smrt otrokářova syna. Kdyby věděli, že já jsem byla tou, která jej nakopla a strčila z lodi do moře, pomyslela si, asi by se mi pomstili hned tady na místě.

Nebo to neznámý otrokář ví, a nějak se prostě dozvěděl, že zabila jeho syna?

Lekla se a zvedla hlavu. Měl to vědět jen Jordan, ale co když se někde zmínil… Úlekem zaškobrtla a sotva se udržela na nohou. Proč by ji jinak kupoval, kdyby si s ní nechtěl vyřídit tu špatnou věc, kterou udělala?

Jen jsem se bránila, chtělo se jí křičet: Nechtěla jsem nikoho zabít!

Než ovšem stihla domyslet, muž, který ji držel na řetězu, jí smýkl a zavrčel: „Dávej pozor, krávo."

Dozorce kráčející vzadu ji švihl přes záda i přes zadek a dodal: „Jestli nebudeš poslouchat, seřežu tě, že se nepostavíš!"

Benjamin White pootočil hlavu, a aniž zpomalil chůzi, oba upozornil: „Jestli mi ji poškodíte, nechám seřezat já vás."

Fayola nenápadně vyplivla do dlaně hrst ořechů, které dosud žmoulala v puse, a rozkašlala se.

„Už z vás zvrací a já budu za chvíli také, jestli se nezačnete chovat slušně," zahrozil.

Fayola kráčela se svěšenou hlavou a bylo jí krajně nepříjemné, jak na ni všichni kolem pokřikují a jak se jí dokonce někteří snaží i dotýkat. Ale oba dozorci ji pečlivě hlídali.

„Jestli se jí něco stane, odvedu si v řetězech vás," křikl na ně před chvilkou Benjamin, když nechali jednoho z nenechavců osahávat její nevelká, ale pevná prsa.

Snažila se vypnout myšlení, jen prostě existovat bez jediné myšlenky, ale nešlo to. Pokoušela se vzpomenout, jestli jí Oliver něco říkal o muži, který ji zakoupil.

Určitě jej zmínil v souvislosti s tím, že jeho syn umřel na africkém břehu, a že snad mu zčásti patří i jeho velká dřevěná loď. A že není zlý člověk, zlý byl spíš jeho mrtvý syn…

Ale možná jsem to popletla a Oliver to říkal naopak?

Pozvedla trochu hlavu a sledovala svého pána, jak se unaveným, docela stařeckým krokem ubírá uprostřed špalíru hučícího davu pryč. Jako by byl duchem úplně jinde. Co od něj čekat?

„Zkurvený počasí, Benjamine, jestli v nejbližších dnech nezaprší, bude úroda v řiti," oslovil ho starší muž s podivnou věcí na hlavě.

Klobouky už Fayola sice spatřila i na lodi, ale tohle byla ještě směšnější věc. Kulatá a černá, nesmyslná…

Benjamin White se nezastavil, jen zpomalil chůzi a odpověděl: „Je mi to jedno. Camerona mi žádný déšť nevrátí. Mohl bych za trest utopit Hepburna, to by snad bylo k něčemu, ale co to vykládám. Nejsem mstivý. I když by mi udělalo radost, kdyby ten zmetek, co mi nechal umřít syna, zaplatil. Smrt za smrt."

„Můžeme přijít o celý majetek, jestli nezaprší. Je strašné sucho!" spráskl muž ruce.

„Kvůli majetku ještě nikdo nezbohatl ani nezchudl. Bez Camerona budu žít v bídě do konce života, ať je mokro, nebo sucho. Měj se, Clintone."

Opět přidal do kroku, kterému se snažila Fayola ihned přizpůsobit.

Kámen nebyl nijak zářivý, spíš vypadal zaprášeně a nezajímavě. Chimezie jej držel na otevřené dlani a tvářil se nezúčastněně. Kladl si otázku, zda opravdu bílí muži touží po zlatě tak moc, že jsou pro ně schopni udělat úplně všechno.

Ještě včera nechápavě zíral, když se bojovníci jeho kmene v čele s Chamutem objevili zpátky doma, a přitom už měli plout přes moře pro Fayolu, ale poté, co mu Chamut a Marabi vysvětlili svůj plán, hned pochopil.

„Na bílé muže není spolehnutí, ale jestli opravdu pro ně znamená zlato tolik, co říkáte, pak jste to vymysleli výborně."

„Zakir nám vyprávěl, že za naše lidi, které bílým lidem prodával jeho král, dostávali všelijaké hezké věci, ale za zlato, dokud ještě nějaké měli, dostávali mnohem víc. Hrst zlata je pro bílého muže víc než celý člověk," pokrčil Chamut rameny.

„Na Zakira pozor, dobře ho hlídejte. Nelze mu věřit. Žije jen proto, že zná jazyk bílých mužů, jinak bych jej nechal zemřít těžkou a bolestnou smrtí. Je jeden z těch lhářů, co naši Fayolu dostal tam, kde je. Marabi, ty jej musíš mít pořád na očích. Mohl by spáchat další zlo."

„Ano, králi."

Najednou se Chimezie zašklebil a sevřel obě ruce v pěst: „Dostal jsem ještě lepší nápad než vy. Zavolejte mi bílého cizince!“

Kus zlata položil na zem a začal se oblékat do svého slavnostního oděvu.

To, co se rozhodl bílému cizinci říci, potřebovalo slavnostní šaty.

Fayola doklopýtala před podivnou dřevěnou věc, kterou dosud nikdy neviděla.

K té věci bylo přivázáno zvíře připomínající zebru, ale s jinou barvou srsti.

Jeden z dozorců vyskočil na tu věc nahoru a křikl na druhého: „Podej mi řetěz.“

Současně se obrátil na svého pána a zeptal se: „Mám ji naložit na vůz, nebo půjde za ním?“

Benjamin úsečně odpověděl: „Půjde za vozem.“

„Vůz,“ opakovala si Fayola. To slovo si musím zapamatovat.

Zcela se poddala dozorci, který jí nejdříve uvázal kolem krku smyčku z konopného provazu, a pak jí rozšrouboval železný obojek.

Jakmile byla zbavena řetězů, zdálo se jí, že by mohla létat. Dokonce zaznamenala cosi jako náznak radosti. Sama sobě se divila – měla být vystrašená, vyděšená, a přitom jí bylo docela dobře. Díky Oliverovi.

Na všechno ji připravil a o všem podstatném ji poučil pro případ, že by ji hned nedokázal vykoupit, kdyby tak zlá situace nastala. Věděla, že ji budou ponižovat, možná bít či trápit hladem, že bude muset pracovat, ale pořád měla na paměti, že dokud se neseznámí s lidmi a místem, kde skončí, musí trpělivě snášet cokoli.

„A jestli já nebudu, jestli se mi něco stane, třeba umřu a nepostarám se o tebe, neutíkej dříve, než budeš dokonale znát úplně všechno o místě, kam tě prodají, a o lidech, kterým tě prodají. Jestli se ti podaří utéct, musíš na sever. Všude jinde tě dostihne smrt.“

Vzpomínka na Olivera, který za ni obětoval život, ji rozlítostnila, ale to už se pan White vyškrábal na vůz, posadil se vedle dozorce a vydal pokyn: „Jedeme!“

Lekla se, když jí provaz škubnul hlavou a také ji trochu přiškrtil, ale současně údivem vzdychla – vůz neměl nohy, a přitom se sunul za tím zvířetem…

Pochopila, že pohyb umožňují dvě kola po stranách, a napadlo ji, že ten, kdo to vymyslel, musel být velice chytrý. A také jí došlo, že to zvíře je k vozu uvázáno úplně stejně jako ona, je na tom dokonce hůř, protože jej muselo vléct, kdežto ona musela jenom jít.

Přizpůsobila rychlost chůze rychlosti vozu, a když se dostali ven z města, překvapeně se rozhlížela kolem. Všude se táhla podivná krajina bez stromů, hodně rovná, porostlá nějakou stejnou trávou, strom a keř se objevil jen tu a tam.

Cesta pod nohama byla ušlapaná a velice tvrdá, když šlápla na některý ostřejší kámen, hodně to zabolelo. Uprostřed cesty rostla nízká tráva a občas i nějaký bodlák, kolem té zelené stužky pak byly, zřejmě od kol vozů, uježděny dva tvrdé pásy.

Až po nějaké době, kdy měla chodidla rozedřená do krve, ji napadlo vstoupit na zelený pás.

Ohromně se jí ulevilo, a i když jí občas některý z bodláků bolestně propíchl kůži, nebylo to nic proti tomu, když se plahočila po ostrých kamenech. Měla pocit, že už kráčí za vozem celý den, když se před nimi na táhlém návrší objevila neskutečná scenérie.

Nikdy nic tak krásného neviděla. Až po chvíli jí došlo, že to, co se vypínalo vůči obloze, je dům. Obrovský, neskutečně nádherný bílý dům s řadou sloupů v průčelí.

Za domem spatřila jasnou modrou oblohu prozářenou sluncem a také si povšimla toho, co uměla najít nejlíp z celého kmene, když už dlouho trvalo období sucha, vše hynulo nedostatkem vláhy a lidé z jejího kmene zoufale a s nadějí vyhlíželi déšť. A skoro vždy to byla ona, která našla první vzdálený obláček, zvěstující jeho příchod.

Rozhodně se necítila šamankou, jen prostě viděla do dálky lépe než ostatní, nebo měla více štěstí, nebo byla obdařena jasnozřivější intuicí…

Dnes celý den nedostala napít a po strastiplné cestě jí vyschlo v ústech. Podvědomě tedy hledala na obloze mraky. Zatím se neukazovaly, ale maličký mráček v dáli vypadal nadějně.

Nedávají mi napít, napiju se deště, pokud mne nechají někde venku, pomyslela si.

„Kam ji máme dát?“ zaslechla otázku dozorce, který ji držel na provaze.

„Hoďte ji do béčka, ať se zklidní a dojde jí, že má poslouchat. Že…“

„Pane, ona jde jak beránek. Je hodná. Ani jednou se nevzepřela.“

Benjamin White se poprvé za celou cestu otočil a šlehl po ní pohledem.

„Bylo mi řečeno, že je divoká a nezkrotná. Že je nepoddajná a bude se rvát.“

„Nic takového zatím nepředvedla, podívejte.“

Jakmile na sobě ucítila pohled svého pána, poklekla a sklonila hlavu.

„Má to být divoška a dračice, koupili jsme tu správnou?“ lekl se White. „Tohle je krotká fena!“

„Určitě, pane, přece…“ snažil se vysvětlit dozorce.

„Vezměte ji, zajdeme si to ověřit. Nebo počkejte,“ vzdychl White.

Seskočil z vozu a došel až k Fayole.

Sklonila hlavu ještě víc, ale to jej neuspokojilo.

Uchopil ji za vlasy a smýkl jí bezcitně hlavou nahoru.

Zblízka jí hleděl do obličeje, až cítila jeho dech, a když se jí zdálo, že pokory bylo dost, pozvedla oči a zadívala se do těch jeho.

Nespatřila nenávist, spíš jen povýšenost a bezcitnost.

Hledí na mě, jako bych ani nebyla člověk, napadlo ji, ale oči neodtrhla.

„Ta je drzá,“ zvolal jeden z dozorců, „hned ji srovnám.“

„Ne, ne, srovnám si ji sám. Uvidíme, co je zač.“

Sám ji uchopil za provaz a vedl do velkého rozlehlého dvora. Připadal jí najednou neurvalý a zlý.

Hodně zlý.

Táhl ji jako nějakou chycenou svini, kterou za chvilku zabije, vyvrhne a upeče. Provaz se jí zadíral do krku, dokonce cítila, že po celodenním pochodu má zátylek rozedřený do krve, a už už chtěla zaječet a vrhnout se na něho.

Zase ji ovšem zachránil Oliver – stačila vzpomínka na jeho varování: Budeš-li neposlušná, bude to jenom horší a horší. Nepokorou a neposlušností ničeho nedosáhneš, jen si uškodíš.

Poslechla, i když se v ní všechno bouřilo.

Tohle měl být docela slušný člověk? V tom se Oliver očividně zmýlil.

White ji vlekl za sebou a vůbec se neohlížel.

Několikrát zakopla a málem upadla, ale vůbec na to nereagoval. Snad jen škubl a potáhl za provaz ještě trochu silněji.

Konečně dorazili až před dům.

Byla to nádherná klasicistní stavba, kterou Benjamin vyženil velice prozíravým sňatkem s Liz, jak jeho budoucí ženě všichni říkali už odmalička. Stát se manželem krásné ženy a současně s tím i jedním z nejbohatších lidí široko daleko, to byl především mistrný tah jeho rodičů, který si připomínal vždy, když se vracel právě sem, domů.

Nebýt té neuvěřitelně tragické zprávy o smrti syna, žilo by se mu jako v pohádce. Ale teď?

Zakroutil hlavou – jen zmar, pláč, neštěstí a bezperspektivnost.

Konec.

Veškerá budoucnost se plánovala právě přes Camerona. A když najednou nebyl on, není nic. Rodina bez potomka je jako útes v moři, který vlny podemelou, a on se navždy zřítí pod hladinu. Nikdy už nespatří slunce.

Divoši kdesi v Africe zničili všechno, co celý život budoval. K čemu teď byl nádherný dům, překrásné zahrady, rozlehlé plantáže a tisíce otroků?

K ničemu. Budoucnost člověka se skrývá v jeho dětech. Když nejsou, není budoucnost, není nic… Jen ten zkurvený život nějak doklepat a dožít…

A pomstít se. Životu, divochům, všemu…

Před domem rostly stromy, a když je míjeli, ucítila Fayola jejich chladivý stín. Pak zatočili za roh velkého bílého domu

a dostali se k hospodářským stavením. Ta už byla jenom dřevěná. Zvědavě pokukovala kolem a kladla si otázku, zda toto je její nový domov. Snažila se vštípit si do paměti každičký jeho detail.

Ztráta koncentrace ji na okamžik zbavila rovnováhy, zavrávorala a upadla. Než se stačila zvednout, přiskočil k ní jeden z dozorců a přetáhl ji bičem po zádech.

Chtělo se jí zařvat bolestí, ale ovládla se a ani necekla. Rychle vyskočila a cupitala dál.

Zastavili se před dřevěnými dveřmi, uzavírajícími jakýsi chlév. Dozorce je na pokyn svého pána otevřel.

Benjamin White se podíval do příšeří a velmi hlasitě položil otázku: „Je to ona?“

Odpověď se neozvala hned, pak přece jenom zaslechla: „Ano. To být ona.“

Zpozorněla a podívala se dovnitř také. Kdosi tam seděl na zemi, ale v příšeří nemohla hned poznat, kdo to je.

Vypadalo to spíše na muže než na ženu, ale jistá si nebyla.

Cameron byl unavený na smrt.

Na divochy se rozhodně spolehnout nedalo, jeden den něco slíbili a druhý udělali úplně jinou věc. Kolik toho jen za poslední dny našlapali po horké africké půdě – a výsledek?

Zase byli v té zaostalé a primitivní divošské vesnici, která nebyla ničím jiným než shlukem křivých chýší postavených z kmenů, z trávy, z bahna a z hoven.

Ležel na improvizovaném lůžku zhotoveném ze sena a dlouhých listů a zoufal si: „Copak se z téhle zavšivené prdele nikdy nedostanu?“

Jak jej tady mohl Jordan nechat? Vždyť táta ho zabije, až se vrátí domů beze mne!

Uteču.

Nesvazují mne, ponechávají mi volnost, protože jsou si jistí, že nemám kam utíkat. Ale já jsem si dobře zapamatoval, kudy jsme šli hledat otrokářské lodě. Jejich výmluvy, že tu teď žádné lodi nepřistávají, jsou jen hloupé kecy. Sem tam se u pobřeží

nějaká loď zastaví, aby nalovila otroky. Vždyť na západním pobřeží Afriky jsou nejlepší loviště, to ví v Americe každý.

Co mají divoši za lubem?

Proč mne nechtějí pustit domů, dokonce i přesto, že jsem jim slíbil vrátit královu holku?

Mluvili o zlatu. V náznacích a neurčitě. Další ze série lží, která je napadla, a hned s ní na mě vyrukovali.

Jejich primitivnost spočívá právě v tom, že nedrží nic dlouhodobě, žijí ze dne na den, jedno ráno se vydají na východ, druhé ráno na západ, a je jim jedno, kolik námahy a času vynaloží úplně zbytečně. Čas pro ně nic neznamená.

Možná bych mohl utéct společně se Zakirem. Je to sice hajzl, ale dá se s ním domluvit civilizovanou řečí. A vyzná se v místních končinách.

Nabídnu mu vysokou odměnu, samozřejmě vysokou z jeho pohledu, a naznačím, co bychom…

Vtom do chýše vstoupil právě Zakir, na kterého zrovna myslel.

„Bože můj na nebi," lekl se a podíval se nahoru, „tys mi toho divocha poslal hned, cos mi seslal i myšlenku na něho!"

„Camerone," nevšímal si příchozí jeho úleku a rozpaků, „král Chimezie žádat ty, že hned přijít k on. Hned. S já. My."

Proboha, pomyslel si Cameron, ještě nakonec budu věřit tomu, že ten šílený králův šaman ví, co si myslím, a protože to ví i teď, pověděl to králi a ten nás teď chce… už z toho všeho opravdu blázním… nic takového není možné… ale proč pro mě poslali zrovna Zakira?

Protože umí anglicky! Blbě, ale umí!

Zavrčel: „Už jdu."

Za malou chvilku stáli před králem, po jehož levici seděli na zemi Chamut a Marabi.

Na pokyn krále se posadili i Cameron a Zakir.

Jakmile tak učinili, král ukázal Zakirovi, ať překládá, a spustil.

„Bílý muži Camerone. Unesli jste mi dceru za moře a já ji chci zpátky. Měl jsi za to zaplatit smrtí, stejně jako Zakir, který se tu krčí vedle tebe a jistě se sám sebe ptá, jak je možné, že ještě žije,

jak je možné, že jsem ho ušetřil. Odpověz mi popravdě, Camerone, máš myšlenky na útěk?“

Jako by dostal palicí do hlavy, Cameron sebou trhnul a vykulil oči.

Ti zasraní divoši fakt nějak umí zjistit, co se mi honí hlavou?

A co jim odpovědět ano, jestli to vážně vědí? Podíval se na Marabiho, který za tím zjištěním mohl stát, ale ten se tvářil nezúčastněně.

„Ano, mám.“

„Správná odpověď,“ přikývl král. „Nejde je nemít. Nelžeš a to je dobré.“

„Nelžu.“

„Nemáš kam utéct. V našem kmeni máme výtečné stopaře. Rychle by tě našli. Nemáš loď, aby ses dostal za moře. Nemáš nic, jen nás, kteří tě dávno mohli zabít, ale zatím ještě nezabili.“

„Ano, nemám nic, jen tady,“ ukázal si Cameron na hlavu, „mám všechno.“

„Nerozumím,“ přiznal se král.

„Člověk má v hlavě mozek, tady, kde si klepu, a v tom mozku má myšlení i paměť. Tam mám otce, matku, lidi, které mám rád…“

„Tak je obejmi nebo pohlaď,“ vybídl ho král. „Taky mám Fayolu v paměti, ale obejmout ji nemůžu. Ani pohladit. Poraď mi, jak to udělat.“

Cameron pokrčil rameny: „Neporadím. Obejmout nejdou, dá se jen vzpomínat.“

„A to je málo, Camerone. Poslyš, co ti chci nabídnout. Chci tě poslat domů.“

„Ale to už jste mi nabízeli, a místo abychom došli k nějaké lodi, dovlekli jste mě zase zpátky!“ zvolal Cameron zoufale. „Jak mám poznat, co opravdu platí a co ne, když pořád všechno měníte?“

Zakir měl velký problém s překladem, zdaleka nepřekládal doslovně, ale nakonec jej Chimezie pochopil.

„Camerone, chci tě poslat domů a chci ti ukázat, co ode mne dostaneš, když mi Fayolu a mé lidi dovezeš zpátky a dovedeš sem, před mou chýši a do mé chýše.“

Sehnul se a hrábl za sebe. S okázalou ledabylostí nahmatal valoun plný zlata smíchaného s křemenem, uchopil ho mezi prsty a pozvedl nahoru.

Nálezy zlatých valounů, zvláště větších, nebyly na území králova kmene běžnou událostí, ale pár jich měl doma každý. Šlo o hezké ozdoby jejich obydlí, a jak se tradovalo – přinášely štěstí. Nikdo je nijak nezpracovával, pro praktický život totiž neměly význam. Nešlo o čisté zlato, spíše o kameny z křemene prorostlé zlatými žílami, ale i tak si je domorodci oblíbili.

Chimezie bedlivě pozoroval tvář Camerona.

Spokojeně zamručel, když mu neunikl úžas v jeho očích a následná chtivost. Tu mají v očích nejen lidé, ale i zvířata, a dobrý pozorovatel ji lehce odhalí.

„Zlato, Camerone. Vidím, že víš, co držím v ruce. Chtěl bys hromádku podobných kamenů?“

Cameron se trochu vzpamatoval, údiv zamaskoval netečností a odpověděl: „Ani ne. Nemají pro mne cenu.“

„Dobrá,“ přikývl Chimezie, usmál se a otočil k Chamutovi. „Mýlili jsme se. Cameron zlato nechce, tak ho můžete posbírat a odnést mužům, které jste se rozhodli obdarovat. Mýlili jsme se, když jsme doufali, že Camerona zlaté kameny potěší.“

„Co říká?“ obrátil se Cameron na Zakira, který nepřekládal, protože se domníval, že slova jsou určena jen Chamutovi.

„Co říká?“ zeptal se úplně stejně Chimezie.

„Že mám překládat.“

„Samozřejmě že máš všechno překládat!“

„Kolik takových kamenů máte?“ optal se Cameron, pořád zdánlivě apaticky.

„Už ty kameny neřešme, jsou bezcenné, jak jsi řekl,“ odpověděl král. „Pojďme k další věci.“

„Ještě chvilku,“ nedal se Cameron, „možná nějakou cenu mají, já bych…“

„Už se o těch kamenech nebavme, mám důležitější věc. Poslouchej. Chci, abys naučil lidi mého kmene tvoji řeč. Až úkol splníš, dovolím ti odplout domů. Kolik dní je na to třeba?“

Svými slovy opět Camerona zaskočil a kochal se jeho rozpaky.

„Já, já, nevím! Nikdy jsem neučil nikoho jazyk, angličtina je těžká…“

„Máš na to třicet dnů,“ přikázal král. „A nechci, abys mi ještě někdy lhal. Vím dobře, jakou cenu má zlato, a také vím, co všechno jsou za ně bílí muži schopni dát. Kamenů, jaký jsem ti ukázal, máme hodně. A dostaneš jich takovou hromadu,“ ukázal rukou, „až mi přivedeš Fayolu domů. Jeden kámen ti dám, abys mohl tam u vás ukázat, co jsem ochoten za Fayolu a její přátele zaplatit.“

„Nevím, co…“

„Na nic se tě neptám. Zatímco budeš vybrané lidi z mého kmene učit svůj jazyk, budou mí nejlepší bojovníci hlídat pobřeží. Jakmile se objeví velká loď bílých mužů, bubny nám zprávu oznámí. Do té doby chci, abys nás naučil svůj jazyk.“

„Já nevím, jestli mám přijmout…“

„Neptám se tě, jestli máš přijmout. Tak to bude, je to má vůle. Ale pro pořádek: Zdá se ti na mém plánu něco špatně? A chci jen pravdu.“

„Je to dobrý plán. Ale jak mám věřit, že až se vrátím, dostanu, co jsi slíbil?“

„Musíš věřit. Než odpluješ, ukážu ti, že mám zlato pro tebe připraveno.“

„Měl bych ho dostat víc už hned, abych mohl tvé lidi vykoupit.“

„Ne. Dostaneš jen jeden kámen, aby ti v tvé zemi uvěřili. Mluvil jsi o tom, že tvůj otec je velice bohatý muž. Jistě má dost zlata, aby mé lidi vykoupil. Ty dostaneš zlato, až bude Fayola tady u mě doma.“

„A jestli připluje loď dříve, než naučím tvé lidi anglicky, pustíš mě…?“

„Ne. Počkáme na další. Chci, aby mí lidé znali jazyk bílých mužů, jinak nás budou pořád podvádět a lhát nám.“

„Ale čas je pro tvoji dceru velice důležitý. Každý den…“

„Jazyk je důležitý pro můj lid,“ odpověděl král a dal gestem najevo, že audience je u konce.

* * *

„Říkal jsi, že Fayola je divoká a nezvladatelná žena, že pobíhala po lodi volně a že je to šamanka, která umí kouzlit. Také jsem slyšel, pro změnu odjinud, že umí přivolávat bouřku a déšť, létat vzduchem a že dokáže srazit na palubě i obrovského chlapa a pak zase zmizet. A že plave v moři, chvíli se ukazuje v šatech a chvíli je jen nahá, bez oblečení. A že je nezkrotná a neposlušná. Mizí a objevuje se jen tak, jak ji napadne. Co je to za blábolý? Jestli tohle je ona, tak já jsem… já jsem… já jsem… čert?“

„Já neříkat co ty, já jen říkat, že ona dcera krále, a ona být dobrý šaman pro lidi svoje.“

Odkud jenom znám ten hlas, přicházející z temné díry? přemýšlela Fayola usilovně, ale nemohla si vzpomenout. Přitom jej tak důvěrně znala.

„Tohle je krotká fena, žádná šamanka. Podvedli jste mě.“

„Já moc…“

„Sklapni. Polez ven. Hned.“

Ozvalo se štrachání, ale nikdo se u dvířek chlívku neobjevoval.

Jeden z dozorců několikrát švihl bičíkem, člověk skrytý ve tmě zavyl bolestí, ale ven nevylezl.

Mezitím se Fayola opatrně podívala k obzoru. Mrak byl stále větší a sunul se po obloze správným směrem.

„Poslouchá mě tady ještě vůbec někdo?“ pronesl Benjamin White temně. „Jestli nevylezeš, nechám ti vysázet třicet ran holí!“

„Já nemoci ven, já dobrý moc uvázán na řetěz. Moc bolet všechno. Já jít ven, když já moci. Já moci ne, uvázán řetěz. Prosím už nebít, moc bolet.“

Fayola už málem hlas poznala, když s ní White doslova mrštil o zem.

Lekla se a vyjekla spíše překvapením a úlekem než bolestí.

Sklonila hlavu k zemi a snažila se nehýbat. Ale to už ji White uchopil za vlasy a smýkl nahoru.

„Je tahle fena, tahle zdechlá bezkrevná fena šamanka, o které jsi mluvil?“

Prakticky hned se ozvalo: „Ano. Být to Fayola, dcera král, král Chimezie a být ona šaman. Snad. Říkat to všichni, že šaman. Já jen opakovat co říkat oni. Ona přivolat na loď déšť, když my umřít na žízeň. Skoro.“